

Forfatter: Mynster, Jakob Peter

Titel: BREV TIL: Rahbek, Karen Margrete FRA: Mynster, Jakob Peter (1805-11-18)

Citation: Mynster, Jakob Peter: "BREV TIL: Rahbek, Karen Margrete FRA: Mynster, Jakob Peter (1805-11-18)", i *Breve fra J.P. Mynster*, Gyldendalske Baghaudling (F. Hegel), s. 74. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991707-000-shoot-L001991707000045.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Breve fra J.P. Mynster

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Mynster, Jakob Peter, *Breve fra J.P. Mynster,*

Spiellerup, 18de Novbr. 1805.

Virkelig, kiære, gode Veninde! dersom noget Menneske nogensinde har gjort sig Umage for at gjøre en Anden Glæde, saa har De gjort det og gjør det endnu stedse mod mig, og dersom mit heele Liv ikke gaaer igiennem lutter Blomster, saa er det vistnok ikke Deres Skyld. — Ikke at jeg dermed vilde nægte, at jeg jo har det godt. Jeg er endog i disse Dage ofte meget glad, og naar jeg er meget glad, tænker jeg saa gjerne paa min Niece, og haaber saa gjerne, at hun er ligesaa glad som jeg. For Resten skammer jeg mig dog lidt over, at 75 jeg nu er bleven ligesaa gammel som adskillige vakkre Mænd, der allerede da havde udrettet eller udrettede store Ting, og at det endnu kun seer saa maadeligt ud til nogen Forskrækkelse for Verden eller Opbyggelse for Kjøbenhavn fra min Side. Jeg kunde paa min Geburtsdag ikke ret faae Tiid til, efter „Kejser Frederiks“ *) og min gamle Sædvane, at omvende mig, derfor har jeg gjort det siden; jeg har virkelig havt det Heltemod, en Gang paa nye til alle de andre Gange ret alvorligeu at foresætte mig at kiæmpe imod mange onde Nykker, mod Dorskhed, Forsagthed, Vantro, Luner og alle Slags Uartigheder; og da jeg nok veed, at jeg vil bryde disse Forsætter som alle de andre, saa har jeg tillige foresat mig, ikke at spille Tiiden og svække Modet ved at skiænde for meget paa mig selv derfor, men i det Sted strax at begynde igjen paa det Rette og Gode. — Seer De, hvor fornøftig man bliver, naar man bliver 30 Aar gammel; men det er sandt — De er jo ligesaa gammel, og vel saa fornøftig, og — det er min virkelige Meening og ingen Floskel — bedre end jeg, og jeg under Dem nok at være det.

At takke Dem for Luther, som glæder mig saa meget og saa mange Gange om Dagen, har jeg ikke glemt indtil nu, men opsat, fordi min Taksigelse har en Historie i Følge med sig. Historien bestaaer af en Samtale, som forleden Aften forefaldt imellem lfr. Ruhe og mig, saaledes som følger:

Hun. Den Morten Luther, hvem var det? jeg har hørt meget tale om ham.

Jeg. Det var en Præst, som levede for mange Tiider siden. Vi taler om ham Allehelgensdag.

Hun. Ja, jeg veed nok, der staaer om ham i Evangelium. Jeg tænkte ellers, det var Deres Portrait, det havde dog været bedre.

Jeg. Nej! han var bedre end jeg er.

Hun. Hm! jeg synes saagu dog, De er ganske god. —